

10 sentyabr / 2020

Əsgər ƏLİOĞLU

Böhrəm İstanbulda universitet təhsilini başa vurub, həyata ilk göz açdığı kəndə qayıtmışdı. Bu kənd şəhər ətrafında yerləşirdi. Buna görə də, o, şəhərdəki müəssisələrdən birində ixtisasına uyğun işə düzəlmişdi. Hər şey öz axarıyla gedirdi.

İrən gözəlində zəiflik olan Böhrəm hələ yeniyetmə yaşlarından eynək taxırdı... Gözündəki sonuncu eynək də onə ona İstanbul həyatından bir xətirə idi...

Günlərin birində necə oldusa, Böhrəm eynəyi yero salıb sındırdı. Yenidən alıb gözüne taxdığı eynək isə nə üroyinə yatrırdı, nə də gözüinə... Çox düşünüb-düşündükdən sonra İstanbulda tələbə yoldaşı olan və biriki aya təhsilini başa vurub vətəno dönəcək Cavidə telefonla zəng etdi. Eynəyin ölçüsünü də dedi və bildirdi ki, gələndə oradan ona bir eynək alıb gətirsin, pulunu ödəyəcək.

...Böhrəm son zamanlarda baş verən Xocalı faciəsinin həç cür unuda bilmirdi. Xüsusən də, bu faciəni özündə əks etdirən fotolara və tükürpöçici sənədi kadrlara baxarkən əsəblərini cilovlaya bilmirdi. Bütün varlığı sıldığı yağışdan limalhim dolub-daşan dərələrin seli kimi kükrüyürdü.

EYNƏK

hekayə

Düşünürdü ki, bu selin qabağını ancaq qisas ala bilər, qisas!.. Daxili dünyası da gündən-güno elə bu ağırlı-acılı hisslər üstə köklənirdi...

Çox düşünüb-daşındıqdən sonra Böhrəm könüllülər batalyonuna yazılmaq fikrinə düşdü. Anası no qədər israr etsə də, fikrindən dönmədi: "Eh, ay ana, mənə deyirsən ki, evin tək oğlusən... Önsüz də indi elə əksərən hər evin bir oğlu var də. Onda görək bu yurdu, bu torpağı qorumaylaq!.."

Əyninə hərbi paltar geyindi, çiniyə avtomat keçirdi Böhrəm. Cəbhəyə gəldiyi gündən döyüşü yoldaşları arasında öz zirkəyliyi ilə seçildi və onların arasında mahir bir atıcı kimi tanındı. Həttə bir gün erməni quldurlarını Qarabağa döyüşə gətirən vertolyotu da sərassat atəşlə möhv etdi...

Dostları zarafatla Böhrəmə deyirdilər ki, qardaş, sənin dörd gözün var, ona görə dığaları bizdən daha sərassat nişan alırsan!.. O, vertolyotu vurduğu gündən erməni quldurlarının arasında narahatlıq daha da artmışdı... Yağılar poralaşa-poralaşa qalmışdılar. Onlar qarşı torofdo bəlo bir sərassat atəcinin öldüyündən duyuy düşmüşdülər... No yolla olursa-olsun onu aradan götürmək üçün hər cür hiyləyə əl aturdılar. Ancaq niyyətliləri həmişə boşə çıxırdı...

...Bir gecəyarsı gedən döyüşdə düşmən mermisi Böhrəmin yaxınlığına düşüb partladı. Mərmnin qırıntılarından bir neçəsi onun üstünə səpələndi, sifoti al-qırmızı qana boyandı... Əsgər yoldaşları onu dö-

yüş meydanından çəkib çıxartdılar və "təcili yardım"la səhra hospitalına yola saldılar. Gözlərindəki zədənin ağırlığı nəzərə alınaraq Bakıya - Mərkəzi hospitala göndərildi. Bütün müayinələrin və müalicələrin yekununda sonra məlum oldu ki, Böhrəm bir daha işıqlı dünyaya baxa bilməyəcək...

Palatada Böhrəmin üroyi çox sıxılırdı. Gözlərinin açılacağı, canını sarğıdan qurtaracağı günü sobirsizliklə gözləyirdi. Sağın-solunu uzalırın - ol və yaqlarının toması ilə seçirdi... Burada müalicə olunduğu bir ay müddətində o, no sağlamlığının qeydində qalan qayğıkəs həkimlərin, no də olduqca məhraban tibb bacılarının üzünü görmüşdü. Onların simasını xoyalən, fəhmli təsovvür edirdi...

Böhrəmin üz-gözündəki yaralar getdikçə sayalırın. Xəstəxanadan çıxmasına beş-altı gün qalırdı. Həkimlər toxtaqlıq üçün ona demişdilər ki, həç narahət olma, gözəlin açılacaq, amma buna vaxt lazımdır...

Böhrəm bir səhər tibb işçisinin köməkliyi ilə yuyunub, səhər yeməyini yedikdən sonra kətildə oyləşib fikrə getmişdi. Birdən qarşı açıldı və yaxınlaşıb onu qucaqlayan Cavidə səsinə tanıdı:

- Qardaş, xoş gördük. Evinizdən bəlo, soruqlaya-soruqlaya axır ki, gəlib səni tapdı...

Dostlar qucaqlaşdılar. Böhrəm keçmiş olduğu döyüş yollarından danışdı... "Çox

darıxıram, - dedi. Ani pauzadan sonra sözüno davam etdi. - Bircə bu gözəlim açılarsaydı, yenidən cəbhəyə yollanardım!"

Cavid artıq öyrənib bilməmişdi ki, Böhrəmin gözəli ömürlük qarənliyə məhkumdur. Dostunun eynək ismaricini yerinə yetirə do, içərisində boğula-boğula qalmışdı... Buna görə do tərəddüd keçirirdi. Elə bil ki, dorin bir quyuva düşmüşdü. Ha əl-qol atsə da, bu quyudan çıxə bilmirdi. Onun gotirmiş olduğu eynək artıq dostu üçün görəksiz bir əşyə idi...

Cavid tərəddüd içərisində idi. Bilmirdi ki, eynəyi Böhrəmə versin, yoxsa geri qaytarsın... Fikirlərin dolanbacında dolana-dolana axır ki, bir qərara gəlib çıxə bildi. Fikirləşdi ki, hər həlda eynəyi verməklə dostunun qəlbindəki ümid qitüclərini sönməyə qoymaz.

- Tapşırıldıq eynəyi gotirmişəm, Böhrəm!.. İstanbuldan... Türkiyə eynəyi!.. Qorxmə, onunla daha yaxşı görəcəksən!.. O açılarsı indi daha doqıq nişan alacaq. Sağal bircə, özüm do gəlib səninlə döyüş gedəcəm!..

Cavid Böhrəmlə bir xeyli səhbətlaşdı. Sonra qayda qaldı:

- Qardaş, səno şofə diloirəm, məhkəmə ol! Bəş-on gündən sonra yəmə yəno qayıdib gələcəm, dedim də, birlikdə gedəcəyik döyüşə!

...Cavidin gedişindən sonra palata yenidən sükəta qorq olmuşdu. Böhrəm kətildə oyləşib dorin fikrə dalmışdı. Dostunun Türkiyədən gotirdiyi eynəyi bərk-bərk ov-cumun içində tutub, arəbir əlləriylə ona sığal çəkirdi. Dorin xoyalları əğşusunda eynəyi gözüno taxacağı günü sobirsizliklə gözləyirdi... Axı qisas günü həlo qabaq daydı... Düşünürdü ki, Türkiyədən gələn eynəklə yağılara daha sərassat atəş açacaq...